

Chiều Chủ Nhật Ở Quán Gió

Phạm Chung

1

Hôm Chu tới trường đón Lan Chi, em gái của Chu, thì Chu gặp Gió. Phải dùng chữ "Chu bị trúng Gió" thì mới đúng, Chu nghĩ. Lúc ấy Gió đang chia gói ô mai cam thảo cho bạn bè. Khuôn mặt trong sáng, đôi mắt to, mái tóc xõa trên vai gầy của Gió ưỡn thu hút Chu. Đã mê hoặc Chu. Đường như cái giây phút đó, Chu chỉ thấy có Gió. Chỉ có Gió là hiện hữu. Chi phải đâm vào ngực Chu một đâm, thì Chu mới tỉnh người. Mới nhớ là mình có cái cử chỉ thật lỗ bịch. Chu ngượng chỉ'n cả người.

Chi kéo tay Chu đến chỗ Gió:

- Gió ơi, cái ông này là Chu, ông anh của Lan Chi. Đây là Gió, hoa khôi đệ Tam TV đó.
- Hân hạnh được biết Gió. À, có chia quà cho anh không?
- Có chứ anh. Gió chỉ sợ anh không thích ô mai như tụi Gió

Gió nhón nhén bỏ một quả ô mai bé tí trong lòng bàn tay của Chu.

- Cảm ơn Gió.

Chu nhìn Gió và thấy Gió quen quen, như là đã gặp Gió ở đâu đó rồi thì phải.

- Gió có người chị nào tên Y không? . Chị ấy là bạn của anh.
- Dạ, Gió là em chị Y, nhưng chưa bao giờ Gió nghe chị Y nhắc về anh.
- Tại anh học bên Khoa học, khác phân khoa nên ít có dịp gặp Minh Y.
- Hôm nào mời anh và Chi ghé thăm chị Y và Gió. Chắc là chị Y sẽ vui khi thấy anh đến thăm.
- Anh có đến thăm Y một lần. À anh nhớ rồi. Gió là cô bé tí tẹo anh gặp hôm đó. Mới có hai năm mấy mà cô bé lớn và đẹp hẳn làm anh không nhận ra Gió.

Câu nói của Chu đã làm cho Gió ngượng. Tuy nhiên trong lòng Gió bỗng thấy vui vui. Vui vì nghe Chu khen mình đẹp.

-Bây giờ Gió cũng đã nhớ. Hôm ấy chị Y đi ghi danh ở viện Đại học bị người chen rách mắt vạt áo dài, anh cho chị Y mượn cái áo khoác và đưa chị Y về. Đúng không? Thôi Gió phải về. Gặp anh và Chi lần sau nhé.

Chu tần ngần đứng nhìn theo cái xe minibus chở Gió và nhóm bạn mất hút sau khúc đường rẽ về đại lộ Thống Nhất.

2.

Từ ngày ấy, thỉnh thoảng Chu có ghé thăm Minh Y và Gió. Có hôm Chu vác cả cái đàn guitar đến nhà Gió. Chu đàn và hát cho Gió nghe những tình khúc của Trịnh Công Sơn. Mẹ Gió cũng thích Chu và khen Chu. "Anh chàng đó coi bộ hiền lành và mết con bé ra mặt". Cả nhà biết Chu mết Gió nhưng thấy Chu hiền, đứng đắn, lại ăn nói đàng hoàng nên cũng không cấm đoán Gió, thỉnh thoảng bố mẹ lại còn cho phép Gió đi nhà thờ với Chu. Kể cũng lạ, Gió có cả 1 cái đuôi dài theo Gió mà Chu lại được ở nhà tin cần Chu đến thế. Có lẽ Bố Mẹ Gió biết Chu mỗ côi mỗ cút, hai anh em sống dùm bọc lẫn nhau, lại học hành đàng hoàng, nên thương yêu Chu như một người con? Chu cũng chẳng nhớ từ lúc nào Chu đã gọi bố mẹ của Gió là bố là mẹ nữa. Gió thì coi Chu như một ông anh. Chu thì thấy Gió ngây thơ, còn bé nên Chu *đành chấp nhận* coi con bé như là Chi, em Chu. Và lại Chu cũng thừa biết Gió thích cái gã chủ nhân cái xe Jeep công trường của nhà máy điện nào đó. Chu biết là Chu yêu Gió. Vắng Gió thì Chu nhớ. Tối nào Chu cũng lượn xe qua nhà Gió 1 lần thì Chu mới ngủ được yên giấc. Chu cũng chẳng cần biết Gió có yêu mình không. Chu yêu chỉ để mà yêu. Thế thôi.

3.

Sáng hôm nay, ngày chủ nhật, Chu định đến nhà xin phép bố mẹ Gió để đưa Gió đi nhà thờ. Chu biết con bé thích hoa hồng, nên Chu có mua 1 đóa hồng nhưng thật đẹp để tặng con bé.

Khi đến đầu đường gần nhà thờ Huyện Sĩ thì Chu nhìn thấy Gió. Gió tha thướt với chiếc áo dài lụa trắng. Dáng Gió gầy gầy coi bé bỏng và dễ thương làm sao. Cái khăn tím mỏng quấn ngang vai bay bay theo gió. Như Gió như bị gió cuốn đi. Chu nhớ đến mấy câu thơ, dường như của Nguyễn Sa thì phải:

*Có phải em mang trên áo bay
Hai phần gió thổi một phần mây
Hay là em gói mây trong áo
Rồi thả cho làn áo trắng bay ...*

Chu định gọi Gió thì Gió đã biến sau cánh cửa nhà thờ Huyện Sĩ. Và Chu cũng nhìn thấy chiếc xe Jeep dính đầy bùn đậu phía bên kia đường. Tim Chu như bị ai bóp mạnh. Chu không muốn vào nhà thờ dự lễ như Gió. Chu sợ phải nhìn thấy Gió quỳ bên cạnh gã lái chiếc xe Jeep. Chu lúng kúng không biết sẽ đợi Gió hay bỏ về. Chu thấy mình lẻ loi. Lẻ loi như nhánh hoa hồng trong tay Chu lúc này.

*Trời còn làm mây
Mây trôi lang thang
Sợi tóc em bông trôi nhanh trôi nhanh
như dòng nước buồn ngày chủ nhật buồn
Còn ai còn ai đóa hoa hồng vùi quên trong tay*

Chu lẩm bẩm hát một mình. Chu hát cho chính hần nghe. Những câu hát nhẹ nhàng mà Gió bảo là Gió rất thích, nhất là khi ngồi yên nghe Chu đàn và hát cho con bé nghe.

Mấy phút sau, Chu đã thấy con bé tung tăng ra khỏi cửa giáo đường. Một mình. Chu đứng khuất nên Gió không thấy Chu. Con bé băng qua đường đến bên xe Jeep. Chu thấy con bé gỡ cái khăn quàng cổ màu tím nhạt và buộc vào cái tay lái của xe Jeep. Rồi Gió tung tăng đi hướng về nhà. Chu biết Gã có chiếc xe Jeep ấy đang ở trong nhà thờ, nhưng Gió lại không gặp hay chờ để về với Gã. Chắc là Gió muốn được đi dạo phố một mình, Chu thầm nghĩ. Chu không gọi con bé, hãy để Gió sống với cái tuổi mộng mơ và ngây thơ ấy. Chu đến cạnh chiếc xe Jeep và Chu cũng bắt chước con bé buộc cái hoa hồng vào cái tay lái của xe.

4.

Những chiều chủ nhật, nhất là những chiều chủ nhật buồn như hôm nay, Chu hay đến quán Gió. Bạn bè của Chu cũng hay tụ tập ở đó. Thật ra cái quán đó do người gác cổng trường Đại Học Khoa Học mở ra bán cho sinh viên. Quán ở kế bên thư viện và trước cửa phòng Địa Chất. Quán không có tên, nhưng từ ngày Chu yêu Gió, Chu đặt tên quán là quán Gió. Mãi rồi sinh viên đều biết đến tên quán Gió dù quán chẳng có bảng hiệu. Lúc Chu đến Quán Gió thì Chu đã thấy một số bạn bè ngồi chung quanh Quân. Quân đang hát bài "Gia Tài Của Mẹ" của Trịnh Công Sơn. Tiếng đàn quyện với lời hát của Quân. Quyện với tiếng hát theo của đám đông. Quyện với nhịp vỗ tay của đám đông. Giọng hát trầm và thật buồn.

*"một ngàn năm đô hộ giặc Tàu
"một trăm năm đô hộ giặc Tây,
"hai mươi năm nội chiến từng ngày
"gia tài của Mẹ*

Vào thời điểm này, phong trào du ca như là một cái "mode" của sinh viên. Chiến tranh ngày một leo thang. Tương lai của những người trẻ tuổi như đi vào một ngõ cụt. Những bài hát của Trịnh Công Sơn (nhất là từ tập "Da Vàng") và của Tôn Thất Lập vẫn vang trong những khuôn viên những phân khoa của Đại Học Sài Gòn, nhất là ở sân trường Văn khoa.

Chu ngồi đó buồn ray rứt. Tương lai Chu sẽ về đâu. Tương lai của thế hệ trẻ kia sẽ về đâu. Tùng mới ra trường Thủ Đức được 2 tuần thì đã chết ở một trận chiến ở Quảng Trị. Quân và Thắng thì đã có giấy gọi đi Thủ Đức khóa tới. Nếu năm học này mà Chu thi hỏng thì Chu cũng sẽ bị gọi vào Thủ Đức như Quân. Như Thắng. Như hàng trăm, hàng ngàn sinh viên khác. Mỗi đêm Chu nghe thấy tiếng súng đại bác ru

đêm như gần hơn. Hỏa châu soi sáng Saigon về đêm thường hơn. Tin bạn bè bị thương bị chết nghe thấy nhiều hơn. Chu mỗi một. Chu buồn đến lịm người .

5

Khi Minh Y và Gió qua khỏi bãi đậu xe thì đã nghe thấy tiếng Chu hát. Bài hát "Lời Buồn Thánh" buồn ray rứt vang vọng trong gió. Buổi chiều tắt nắng nhá nhem tối . Quán Gió không có ánh đèn. Đám đông như ngòai sát vào nhau . Ngòai sát vào nhau như tìm ở nhau một hơi ấm. Tìm ở nhau một chỗ nương tựa . Cho tan đi nỗi buồn. Nỗi tuyệt vọng.

*Chiều chứa nhật buồn
Nằm trong căn gác đìu hiu
Nghe tiếng hát xanh xao của một buổi chiều
bạn bè rời xa chốn chiếu
bơ vơ còn đến bao giờ*

...

*Chiều chứa nhật buồn lặng nghe gió đi về
Chiều chứa nhật buồn lặng nghe gió đi về
Chiều chiều*

Gió buồn theo lời hát. Nước mắt đọng quanh mi của Gió. Gió nghĩ đến Gã, và thấy giận, vì gã luôn luôn tình nguyện nhận những công tác phải đi xa, người gì mà...ngốc thế không biết! Cứ hàng tuần lái xe ra khỏi thành phố. Những con đường về tỉnh bị mìn phá hàng ngày . Người chết đến hai lần như trong một bài hát Chu hát. Gió sợ ngày Gã bị gọi vào lính.Sợ ngày Chu bị gọi vào lính. Mọi người thân rồi sẽ bỏ Gió mà đi .

Gió nói thầm với Minh Y là Gió muốn về. Gió không muốn gặp Chu vào lúc này . Gió muốn để Chu yên bên đám đông bạn bè. Gió muốn để Chu quây quần với bạn bè của Chu. Biết đâu, ngày mai, ngày kia, mỗi người mỗi ngả. Biết đâu có người trong đám đông ấy , một ngày nào vui thân ở một chiến trận nào đó trên quê hương điêu tàn, đổ nát với đạn bom.

Gió co ro sát vào Minh Y và đi ngược ra phía cổng của trường đại học Khoa học. Minh Y vòng tay ôm ngang vai Gió. Ở đằng sau,phía Quán Gió, tiếng đàn và tiếng hát của Chu như một lời cầu kinh buồn vọng lại .

Phạm Chung

(Bài link: serie Nụ Hồng của HKL)